

येशूला आम्ही कसे पाहावे?

विश्वविद्यालयातील विद्यार्थ्यांना बरेचदा संशोधन कार्य हे त्यांच्यासाठी नेहमीच आनंददायक नसते. संशोधन कार्याप्रती त्यांना कंटाळा वाटण्याची बहुधा दोन कारणे असावीत: पहिले हे की संशोधन कार्यात खूप मेहनत करावी लागते. कोणीतरी म्हटलं आहे, “मला स्वतः वाचन करणे आवडत नाही, परंतु कोणी वाचन करून मला ऐकवत असेल तर मला आनंद वाटतो.” अनेक विद्यार्थी स्वतः संशोधन कार्य करण्यापेक्षा इतरांकडून त्यांचे संशोधन कार्य पूर्ण करून घेणे अधिक पसंत करतात... दुसरे असे की अधिकतर संशोधन हे कधी न संपणारे कार्य असते. संशोधनातून आपल्याला काय ज्ञात आणि काय अज्ञात आहे हे स्पष्ट होते, आणि बरेचदा जे अज्ञात आहे ते ज्ञात असलेल्यापेक्षा अधिक स्पष्ट होते. एखादा विद्यार्थी त्याच्या संशोधनात प्रकल्पाचा शेवट या प्रकारे करील की, “हे संशोधन सुरू करण्यापूर्वी याच्या विषयाचे माझे पूर्वज्ञान शून्य होते, परंतु संशोधन पूर्ण झाल्यावर माझी खात्री झाली की इतरांचे माझ्या संशोधनाच्या विषयासंबंधी ज्ञात आहे,” अशा प्रकारचा निष्कर्ष फारच निराशाजनक असू शकतो.

आम्हा सर्वांनाच, विशेष महत्त्व असणाऱ्या काही विषयांसंबंधी सत्यता जानण्याची उत्सुकता असते. कोणत्याही निष्कर्षाप्रत न पोहचलेल्या अपूर्ण चर्चा एकून आमचे समाधान होत नसते. “येशू ख्रिस्त” या विषयाबाबतीतही ही बाब तंतोतंत लागू होते. त्याच्याविषयी एखाद्याचे विचार अथवा अनिश्चित मते ऐकणे आपण पसंत करणार नाही. त्याच्याविषयी सत्य जाणून घेण्याची आमची इच्छा असते. त्याच्याविषयीचे आमचे गूढ प्रश्न सुस्पष्ट आणि प्रासंगिक असतात. येशू कोण आहे? तो खरोखरच परमेश्वराराचा पुत्र आहे का? जीवन आणि तारणाबद्दल तो काय म्हणतो?

या जगातील अगदी तंतोतंत अचूकता असणारे एकमेव पुस्तक म्हणजे पवित्र शास्त्र (बायबल) होय. परमेश्वराविषयीचे शिक्षण आपल्याला चांगले समजावे यासाठी त्याने ते आपल्याला दिले आहे (२ पेत्र. १:३). या जीवनातील प्रवासातून जातांना येशू

संबंधाने आपण काहीच निर्णय घेऊ नये अशी परपेशवराची इच्छा नाही. येशू कोण आहे. तो कशासाठी आला, हे आपण जाणून घ्यावे. यासाठी की त्या सत्याच्या भरवशाने व आशेने आपण जाणून घ्यावे, यासाठी की आपले जीवन रचावे.

पवित्र शास्त्र येशूविषयीचे याचे एकमेव प्रामाणिक चित्र आपल्यासमोर ठेवते. तो कोण आहे. याचे स्पष्टीकरण ते दोन प्रकारे देते. पहिले, पवित्र शास्त्र त्याला जे संबोधिले आहे, त्यावरून तो कोण आहे हे कळते. दुसरे त्याच्या गुणवैशिष्ट्यांचे निरीक्षण केल्यावर तो कोण आहे, हे कळते.

या, आपण काळजीपूर्वक पाहूया की पवित्र शास्त्र त्याला कोण म्हणतं. आपल्या भरवश्यातील व्यक्तीने आपल्यात एखाद्या व्यक्तीचा परिचय प्रचारक व शिक्षक म्हणून करवून दिल्यावर तो व्यक्ती कोण आहे याचे चित्र आपल्यासमोर उभे राहते. “प्रचारक” व “शिक्षक” हे दोन शब्द ही त्याची वेगळी ओळख आपल्यासमोर उभी राहते.

पवित्र शास्त्रही येशूच्या ओळखीविषयी आपल्याला संशयात ठेवत नाही. त्याच्यासाठी विशेषतः अशाच शब्दप्रयोगाचा वापर केला गेला की ज्यांना समजण्यात आपण गैरसमज करू शकत नाही. पवित्र शास्त्र येशूला काय म्हणून संबोधते याचा काळजीपूर्वक अभ्यास केल्यास तो कोण आहे हे आपल्याला कळते.

तो आमचा तारणारा आहे

पहिली बाब, पवित्र शास्त्रात येशूला “तारणारा” म्हटले आहे. “तारणारा” हा शब्द त्या व्यक्तीसाठी वापरतात जो इतरांना गंभीर धोक्यापासून वाचवतो.

मत्तयकृत शुभवर्तनातील जन्म वृत्तांत वर्णन करतो की देवदूताने योसेफाला - जो येशूचा जगिक पिता होणार होता, स्वप्नात दर्शन दिले. देवदूत म्हणाला,

योसेफा, दाविदाच्या पुत्रा, तू भरीयेचा आपली पत्नी म्हणून स्वीकार करण्यास अनमन करू नकोस, कारण तिच्या पोटी जो गर्भ आहे तो पवित्र आत्म्यापासून आहे. तिला पुत्र होईल आणि त्याचे नाव तू येशू असे ठेव, कारण तोच आपल्या प्रजेला त्यांच्या पापांपासून तारील (मत्तय.१:२०,२१).

येथे आपण पाहू शकतो की, येशू कोणी सामान्य तारणारा नव्हता, तो अद्वितीय तारणारा होणार होता. आगीने लपेटलेल्या इमारतीतून एखाद्या व्यक्तीने एखाद्या बालकाला वाचविले तर त्या व्यक्तीला आपण त्या बालकाचा तारणारा म्हणतो. भुकेने मरत असलेल्या लोकांना कोणी अन्न पुरवितो तर त्याला त्यांचा तारणारा म्हणून ओळखतात. पवित्र शास्त्रानुसार येशू आम्हांला आमच्या पापांपासून वाचवितो. तो आमचा आत्मिक

तारणारा आहे.

प्रत्येक जबाबदार व्यक्तीला त्याची सर्वात मोठी समस्या पापदोषाचा सामना करावाच लागतो. कोणीतरी म्हटलं आहे की, आपण अटूठेचाळीस तासांसाठी एक टेपरेकॉर्डर गळ्यात अडकवून आपल्या तोंडून निघणारा प्रत्येक शब्द ध्वनिमुद्रित (रेकॉर्ड) करून पुन्हा ऐकल्यास लक्षात येईल की आपण पापी आहोत. शांत बसून प्रत्येक शब्द पुन्हा ऐकला, प्रत्येक उच्चारलेल्या वाक्यामागील आपला हेतू. लय इत्यादीचा विचार केल्यास आपण या निषकर्षाप्रत पोहोचू की - आपण ते बोललोच नाही जे बोलायला पाहिजे होते. अशाच प्रकारे आपण आपली अटूठेचाळीस तासांची व्हिडिओ शुटिंगसुद्धा करू शकतो. आपल्या प्रत्येक कार्य आणि व्यवहाराचे पुनर्विलोकन केल्यास आम्ही पापी असल्याचे आम्हांस कळते. जेव्हा आम्ही बहुधा ते करतो जे करायला नको आणि जे करायला नको ते करतो तेव्हा सत्य आमच्यावर प्रहार करतं. तेव्हा, आम्ही पापी आहोत हे सांगण्यासाठी पवित्र शास्त्राची सुद्धा आवश्यकता नसते. आपण आपले संवाद आणि कार्य यांचे काळजीपूर्वक निरीक्षण केल्यास आपण पापी असल्याचे आपल्याला समजते. तरीही, पवित्र शास्त्र आमच्याविषयी या सत्यासंबंधी निसंदिग्ध घोषणा करते. संत पौलाने ख्रिस्ती लोकांना आठवण करून दिली, "...की नीतिमान कोणी नाही, एकदेखील नाही" (रोम.३:१०).

आमच्या पापासंबंधी काय करता येईल? आम्ही, आम्हां स्वतःला क्षमा करू शकत नाही. आमचे पाप केवळ इतरांविरुद्धच नाही तर देवाविरुद्ध सुद्धा आहे. असे कोण आहे जो अति महत्त्वाच्या आवश्यकतेमध्ये आमची मदत करू शकतो. मानसशास्त्र आम्हांला क्षमा मिळवून देऊ शकत नाही. सकारात्मक विचारसरणीही हे काम करू शकत नाही. आम्ही पापी नसल्याचे ढोंग करणेसुद्धा आमचा बचाव करू शकत नाही. मग यावर नेमका उपाय काय? या नैराश्यपूर्ण स्थितीत देवाचे आमच्यासाठी असलेले उत्तर "येशू" आहे. योसेफाला सांगण्यात आले होते - जे काम कार्य येशूला पृथ्वीवर येऊन करायचे होते त्यासाठी स्वर्गातच त्याचे नामकरण झाले होते.त्याच्या जन्मसमयी देवदूतांनी पॅलेस्टाईनच्या एका डोंगरावर मेंढपाळांना घोषणा केली की, "तुमच्यासाठी आज दाविदाच्या गावात तारणारा जन्मला आहे, तो ख्रिस्तप्रभू आहे" (लूक २:११). येशूचा पृथ्वीवर येण्यामागील प्रमुख उद्देश आम्हांला आमच्या पापांपासून सुटका देणे हा होता (१ करिंथ.१५:३).

नेपोलियनच्या सैन्यातील एका सैनिकाची हृदयस्पर्शी गोष्ट आहे. तो एक शूर आणि निष्ठावंत सैनिक होता. तो आपल्या तंबूत असताना त्याचे कर्तव्य आणि

परिवारासंबंधी चिंतेत गढून गेला. एका कागदावर त्याने स्वतःवर असलेले कर्ज व कुटुंबासाठी आवश्यक असलेले धन यांची यादी केली. नैराश्याची लाट त्याच्यावर आली कारण त्याला कळले की कर्ज फेड व कुटुंबाचा खर्च भागविण्याइतका पैसा त्याच्याकडे नाही. उदास चित्तातच त्याने ज्या कागदावर आर्थिक जबाबदारींचा हिशेब लिहिला होता त्याखाली एक वाक्य लिहिले, “एवढे कर्ज कोण फेडीन?” पराभूत मनःस्थितीत त्याने आपले डोके आपल्या बाहूंचे टोकवले व तो झोपी गेला. नेपोलियन आपल्या सैनिकांच्या स्थिती पाहण्यासाठी व त्यांचे मनोबल उंचावण्यासाठी सैनिकांच्या छावणीतून फिरू लागला. तो या तरुण सैनिकांच्या तंबूजवळ आला व त्याने हाक मारली, परंतु आतून काहीच प्रतिसाद आला नाही. त्याने पुढे जाऊन तंबूत डोकावले. सैनिक झोपला व त्याच्याशेजारी असलेल्या कागदावर करुणाजनक प्रश्न लिहिलेला नेपोलियनच्या दृष्टीस पडला. नेपोलियनने खाली वाकून सैनिकांचा पेन उचलला आणि प्रश्नाच्या खाली लिहिले, “मी फेडीन.” आणि खाली “नेपोलियन” अशी स्वाक्षरी केली.

आम्ही जेव्हा आमच्या पापांचे कर्ज आणि तारणाची नितांत आवश्यकता याकडे बघतो तेव्हा आम्हीही आक्रोश करतो. सर्व कर्जांची भरपाई कोण करील? कोणीतरी जो नेपोलियनपेक्षाही थोर आहे त्याने उत्तर दिले, “मी करील.” येशू जो जगाचा तारणारा, त्याने वधस्तंभावरिल मरणाने संपूर्ण तारणाची देणगी आमच्यासाठी देऊ केली आहे.

पवित्र शास्त्र स्पष्ट सांगते की केवळ येशूच एकमेव तारणारा आहे. पेत्र म्हणाला, “आणि तारण दुसऱ्या कोणाकडून नाही, कारण जेणेकरून आपले तारण होईल, असे दुसरे कोणतेही नाव आकाशाखाली मनुष्यांमध्ये दिलेले नाही” (प्रे. कृ.४:१२). जर तुम्हांला पापांपासून मुक्ती पाहिजे आहे, यासाठी की देवासमोर तुम्ही स्वीकारण्यायोग्य म्हणून उभे राहावे, तर तुम्हांला ख्रिस्ताजवळ येणे गरजेचे आहे (योहान.१४:६; मार्क. १६:१६). पवित्र शास्त्र (बायबल) नुसार तो आपला तारणारा आहे.

ख्रिस्त म्हणून

दुसरीबाबत येशूला “ख्रिस्त” असे म्हटले आहे. याचा अर्थ “अभिषिक्त” असा आहे. ग्रीक भाषेतील “ख्रिस्त” आणि इब्री भाषेतील “मसीहा” हे दोन्ही शब्द एकाच अर्थाचे आहेत. नवीन करार येशूची ओळख देवाने निवडलेला, अभिवचनीत अशी करून देते.

संदेष्ट्यांनी भविष्यवाणी केली होती की देवाचा एक विशेष सेवक येणार आहे.

कारण आम्हांसाठी बाळ जन्मला आहे, आम्हांस पुत्र दिला आहे, त्याच्या खांद्यावर सत्ता राहिल, त्याला अद्भुत मंत्री, समर्थ देव, सनातन पिता शांतीचा अधिपती म्हणतील, त्याच्या सत्तावृद्धीला व शांतीला अंत नसणार तो दाविदाच्या सिंहासनावर बसून त्याचे साम्राज्य चालवील आणि तेथून पुढे ते सर्वकाळ न्यायाने व धर्माने दृढ व स्थिर करील. सेनाधीश परमेश्वराचा आवेश हे सिद्धीस नेईल (यशया ९:६-७).

मिखाने भविष्यवाणी केली, “हे बेथलेहेम एफ्राथा, यहुदाच्या हजारांमध्ये तुझी गणना अल्प आहे. तरी तुजमधून एक जण निघेल, तो मजसाठी इस्त्रायलचा शास्ता होईल, त्याचा उद्भव प्राचीन काळापासून अनादी काळापासून आहे” (मिखा ५:२). नवीन करार हे प्रमाणित करतो की संदेष्ट्यांनी जो येणार आहे असे भाकित केले होते तो येशू आहे व तो आला आहे.

पृथ्वीवरील आपल्या सेवेच्या सरते शेवटी येशू आपल्या शिष्यांसमवेत फिलिप्पाच्या कैसरिया भागात जात असतांना येशूने आपल्या शिष्यांना विचारले, “मनुष्याच्या पुत्राला लोक कोण म्हणून म्हणतात? शिष्य त्याला म्हणाले, कित्येक बाप्तिस्मा करणारा योहान, कित्येक एलिया, कित्येक यिर्मया किंवा संदेष्ट्यांतील कोणी एक, असे म्हणतात” (मत्तय.१६:१३,१४). शिष्यांच्या उत्तरानंतर येशूने पुन्हा त्यांना विचारले, “पण तुम्ही मला कोण म्हणून म्हणता?” पेत्राने मत्तय येशूला उत्तर दिले, “आपण ख्रिस्त, जिवंत देवाचे पुत्र आहा” (मत्तय.१६:१५,१६). येशूने या उत्तरासाठी पेत्राची प्रशंसा केली. तो म्हणाला, “शिमोन बार्योना, धन्य तुझी, कारण मांस व रक्त यांनी नव्हे तर माझ्या स्वर्गातील पित्याने हे तुला प्रगट केले आहे” (मत्तय.१६:१७). दुसऱ्या शब्दात येशू हे सांगत होता कि, मनुष्यांच्या मत प्रणालीवर पेत्राचा निष्कर्ष नसून स्वर्गातील देवाने त्याला हे उत्तर कळविले होते. हे ईश्वरीय प्रगटीकरण होते, कोण्या मानवाचा अनुमान नाही.

नवीन करार येशूविषयी जे काही सांगतो त्यावर विचार करा. जेव्हा तो त्याला “ख्रिस्त” म्हणतो तेव्हा तो हे सांगतो की येशू देवाचा देवाचा विशेष निवडलेला आहे. तो कोणाचा अग्रदूत नसून स्वतः मसीहा आहे. जो येणार आहे. त्याच्याविषयी त्याने भविष्यवाणी केली नाही तर तो. स्वतः समस्त भविष्यवाणीची पूर्तता होता. त्या निवडलेल्या सोबतच केवळ त्याचा संबंध नव्हता, तर स्वतः तोच निवडलेला होता.

देवाचा पुत्र म्हणून

तिसरी बाब, नवीन करार येशूला देवाचा पुत्र म्हणून दर्शवितो, जो देवत्वाचा दुसरा सदस्य आहे.

येशूच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्यासाठी मार्ग तयार करणे यासाठी बासिस्मा करणाऱ्या योहानाची देवाने निवड केली होती. आणि त्याने हे कार्य पापांच्या क्षमतेसाठी पश्चात्ताप करून बासिस्मा घ्यावा अशी घोषणा करत गेले (मार्क.१:४). ज्या लोकांनी त्याच्या घोषणेवर विश्वास ठेवला त्यांना त्याने जो मसीहा येणार होता. त्याच्याविषयी सांगितले. पश्चात्ताप करून व बासिस्मा घेऊन लोक येणाऱ्या मसिहाला ग्रहन करण्याची प्रतिज्ञा करित होते (प्रे. कृ.१९:४). योहानाने त्याच्यावर सोपवलेली कामगिरी पूर्ण केली तेव्हा यरूशलेम, सर्व यहुदिया व यार्देनच्या आसपासचा अवघा प्रदेश त्याच्याकडे लोटला (मत्तय.३:५) एके दिवशी योहान आला यादेन नदीत लोकांचा बासिस्मा करित असताना येशू त्याच्याकडे आला. ह्यावेळेस येशू हाच मसीहा आहे. अशी योहानाची खात्री नव्हती, परंतू येशू माझ्यापेक्षा चांगला मनुष्य आहे. याची जाणीव त्याला होती (योहान.१:२९-३१). ह्या कारणास्तव त्याने येशूच्या आग्रहाला उत्तर देत म्हटले, “आपल्या हातून मी बासिस्मा घ्यावा, असे असता आपण माझ्याकडे येता हे काय?” येशूने त्याला उत्तर दिले, “आता हे होऊ दे; या प्रकारे सर्व धर्माचरण पूर्णपणे करणे हे आपणांला उचित आहे (मत्तय.३:१५). योहान देवाचे कार्य करत होता. तो देवाने पाठविलेला मनुष्य होता. पृथ्वीवर असताना येशू सर्वस्वी देवाच्या इच्छेची पूर्तता करू इच्छित होता. अशा प्रकारे आज्ञाधारक बनून त्याने योहानाच्या हातून बासिस्मा घेतला : ते यासाठी नाही की त्याला पापक्षमेची आवश्यकता होती, की पश्चात्ताप करणे गरजेचे होते, की मसीहा आल्यावर त्याला ग्रहण करणे भाग होते. याउलट तो स्वतःच मसीहा असून परमेश्वराची इच्छा आणि समस्त नीतिमत्ता परिपूर्ण करण्यासाठी योहानाच्या हातून बासिस्मा घेतला.

योहानाने येशूला पाण्यात बुडवून वर काढताच परमेश्वराचा आत्मा कबुतरासारखा उतरताना व त्याच्यावर स्थिर राहिलेला पाहिला. योहानाने जेव्हा ही चमत्कारिक घटना आपल्या डोळ्यांनी पाहिली तेव्हा येशू हाच मसीहा असल्याची खात्री त्याला पटली (योहान.१:३२-३४). तेव्हा, आकाशांतून अशी वाणी झाली की, “हा माझा पुत्र मला परमप्रिय आहे, याच्याविषयी मी संतुष्ट आहे” (मत्तय.३:१७). नवीन कराराच्या या वचनांमध्ये देवाची साक्ष समाविष्ट आहे की येशू देवाचा पुत्र आहे.

प्रेषित योहान म्हणतो की येशू देवाचा पुत्र आहे याविषयी तीन साक्षी आपल्याला देण्यात आल्या आहेत. “साक्ष देणारे तिघे आहेत; आत्मा, पाणी व रक्त; या तिघांची साक्ष एकच आहे” (१ योहान.५:७,८). येशूच्या बासिस्मानंतर कबुतरासारखा त्याच्यावर उतरून “पवित्र आत्म्याने” साक्ष दिली की येशू देवाचा पुत्र आहे. शुभवर्तमानामध्ये इतर ठिकाणीही पवित्र आत्म्याने याविषयी साक्ष दिली आहे. “पाणी” निश्चितच येशूच्या बासिस्म्याचे प्रतीक आहे, तेव्हाच पित्याने स्वर्गातून घोषणा केली की हा माझा पुत्र आहे. “रक्त” ज्याचा उल्लेख योहान करतो की येशूच्या मृत्यूचे प्रतीक आहे. येशूच्या क्रुसरोहणासमयी घडलेल्या चमत्कारिक घटना त्याच्या देवत्वाविषयी साक्ष देतात. योहान म्हणतो, “आपण माणसांची साक्ष स्वीकारतो पण तिच्यापेक्षा देवाची साक्ष मोठी आहे, जी साक्ष देवाने आपल्या पुत्राविषयी दिली; तीच ही; त्याची साक्ष आहे” (१ योहान.५:९). कोणी तीन प्रामाणिक व्यक्तींचे एखाद्या सत्याविषयी साक्षीसंबंधी एकमत असते. तेव्हा आपण त्यांची साक्ष ग्राह्य धरतो. आणि हेच कोणत्याही देशातील न्यायालयात होते. मग परमेश्वराने दिलेली साक्ष आपण यापेक्षा किती तरी अधिक पटीने मानली पाहिजे. त्याने आपल्या पुत्राविषयी साक्ष दिली आहे. ती - आत्मा (बासिस्मा समयी कबुतराच्या रूपात), “पाणी” (बासिस्मासमयी आकाशातून ऐकलेली वाणी) आणि “रक्त” (येशूच्या मृत्यूसमयी घडलेल्या चमत्कारिक घटना) यांची साक्ष आहे.

येशू कोण आहे? या प्रश्नाच्या उत्तरासंबंधी पवित्र शास्त्र कोणतीही शंका मागे ठेवत नाही. नवीन करार आपल्याला स्पष्ट करतो की येशू देवाचा पुत्र आहे. येशूची उपेक्षा होऊ शकत नाही. येशूची उपेक्षा करणे म्हणजे देवाची उपेक्षा करणे होय.

प्रभू म्हणून

चौथी बाब, नवीन करारात येशूला “प्रभू” म्हटले आहे. तो आमचा सर्वोच्च शासक आहे ज्याला देवाकडून सर्व अधिकार आहे.

मृतांमधून पुनरुत्थित झाल्यावर, येशूने आपल्या शिष्यांना दर्शन देऊन हे प्रगट केले की तो खरोखर मृतांमधून उठला आहे येशू आपल्या शिष्यांना म्हणाला,

स्वर्गात आणि पृथ्वीवर सर्व अधिकार मला दिलेले आहे. तेव्हा तुम्ही जाऊन सर्व राष्ट्रातील लोकांस शिष्य करा त्यास पित्याच्या पुत्राच्या व पवित्र आत्म्याच्या नावाने बाप्सिस्मा द्या. जे काही मी तुम्हाला आज्ञापिले, ते सर्व त्यास पाळावयास शिकवा, आणि पाहा युगाच्या समाप्तीपर्यंत मी सर्व दिवस तुमच्याबरोबर आहे (मत्तय.२८:१८-२०).

येशूचे पित्याकडे स्वर्गारोहणाच्या दहा दिवसानंतर शिष्यांवर पवित्र आम्याचा वर्षाव करण्यात आला. त्या दिवशी म्हणजे पेन्टेकॉस्टच्या दिवशी पेत्राने विशाल जनसमुदायासमोर भाषण केले. त्याने असे पुरावे लोकांसमोर ठेवले जे येशूला मसीहा प्रमाणित करतात. त्याचे प्रवचन कळस गाठताना श्रोत्यांना निष्कर्ष काढण्यास भाग पडले की देवाने येशूला प्रभू आणि मसीहा असे दोन्हीही केले आहे (प्रे. कृ.२:३६). हे समजावून सांगितल्यावर की प्रभू येशू कशाप्रकारे विनम्र होऊन मनुष्य झाला आणि मृत्यूपर्यंत आज्ञाधारक राहिला, पौल लिहितो,

यामुळे देवाने त्याला अत्युच्च केले, आणि सर्व नावा पेक्षा जे श्रेष्ठ नाव ते त्याला दिले. यात हेतू हा की स्वर्गात, पृथ्वीवर व पृथ्वीखाली प्रत्येक गुडघा येशूच्या नावाने टेकला जावा, आणि देवपित्याच्या गौरवासाठी प्रत्येक जिभेने येशू ख्रिस्त हा प्रभू आहे. असे कबूल करावे (फिलिपै.२:९-११).

येशूविषयी पौलाने हे सुद्धा लिहिले की, “त्याने (देवाने) सर्व काही त्याच्या पायांखाली ठेवले आणि त्याने सर्वांवर मस्तक असे व्हावे म्हणून त्यास मंडळीला दिले, हिच त्याचे शरिर जो सर्वांनी सर्व काही भरतो त्याने ती भरली आहे” (इफिस. १:२२,२३).

नवीन करारानुसार येशू आमचा प्रभू होणे याचा अर्थ काय आहे? व्यावहारिक दृष्ट्या त्याचा अर्थ आपण त्याच्यासमोर समर्पित होणे असा आहे. येशू म्हणाला, “तुम्ही मला प्रभू, प्रभू म्हणता, पण मी जे सांगतो ते का करित नाहीत?” (लूक. ६:४६). तो पुढे असाही म्हणाला की, “मला प्रभूजी, प्रभूजी असे म्हणणाऱ्या प्रत्येकाचा प्रवेश स्वर्गाच्या राज्यात होईल असे नाही तर तो माझ्या स्वर्गीय पित्याच्या इच्छेप्रमाणे वागतो त्याचा होईल” (मत्तय.७:२१). आपण ख्रिस्ताच्या शिक्षणाप्रती समर्पित होण्यास इच्छुक आहोत का? याचा दुसरा अर्थ की आपण आपल्या जीवनात ख्रिस्ताला प्राधान्य दिले पाहिजे. आपली निष्ठा व प्रेम त्याला समर्पित असली पाहिजे. स्वर्गातूनसुद्धा प्रभू म्हणून केवळ त्यालाच गौरवित करण्यात आले आहे, आपल्या हृदय सिंहासनावरसुद्धा तोच प्रभू विराजमान असावा.

कोणी तरी म्हटले आहे. “प्रत्येक हृदयात एक वधस्तंभ आणि एक सिंहासन आहे, जर मी स्वतःला सिंहासनावर बसवितो तर ख्रिस्ताला मला वधस्तंभावर ठेवावे लागेल. जर मी ख्रिस्ताला सिंहासनावर बसवितो तर मला स्वतःला वधस्तंभावर ठेवावे लागेल.” आपण येशूच्या प्रभूपणाला “हो” म्हणतो तर स्वतःच्या इच्छा आणि

महत्वाकांक्षांना “नाही” म्हणावे लागेल. कोणीही दोन धन्याची चाकरी एकाच वेळी करू शकत नाही. कारण तो एकाचा व्देष करील व दुसऱ्यावर प्रीती करील (मत्तय. ६:२४).

नवीन करार आपल्याला सांगतो की येशू प्रभू आहे. देवाने सर्व काही त्याच्या पांयाखाली ठेवले आहे. तो राजांचा राजा आणि प्रभूंचा प्रभू आहे.

सारांश

मग येशू कोण आहे? जगातील पूर्णपणे अचूक असणारे एकमेव पुस्तक (बायबल) सांगते की तो आमचा तारणारा आहे. ख्रिस्त आहे. देवाचा निवडलेला आहे, देवाचा पुत्र आहे आणि आमचा प्रभू आहे हेच त्याच्याविषयीचे सत्य आहे. तो कोण आहे हे सुनिश्चित करण्यासाठी तुम्हाला अधिक संशोधन करण्याची आवश्यकता नाही. बायबल त्याच्याविषयीचे पूर्ण सत्य आपल्याला सांगते.

येशूच्या जगात येण्याने दिनदर्शिका इसवी सन पूर्व आणि इसवी सन अशा दोन भागांत विभागली गेली मत्तय. २५:३१-४६ सांगते की, तारण पावलेल्यांना अधर्मीयांपासून वेगळे करून तो मनुष्य जातीचे विभाजन करील. सुभेदार पिलाताला वाटले की येशू त्याच्यासमोर न्यायासाठी उभा आहे. परंतू सत्य हे होते की पिलात येशूसमोर उभा होता. न्यायाच्या दिवशी (जगाचा शेवटचा दिन) तारण पावलेले येशूच्या राजासनाच्या डावीकडे तर नाशासाठी राहिलेले राजासनाच्या डावीकडे उभे राहतील तुम्ही येशूला दिलेला प्रतिसाद ठरवेल की तुम्ही उजवीकडे उभे राहावे की डावीकडे. उजवीकडे उभी राहण्याची संधी केवळ त्याने दिलेल्या तारणामुळेच मिळू शकते. त्याने म्हटले, “मार्ग सत्य व जीवन मीच आहे. माझ्याद्वारे आल्यावाचून पित्याकडे कोणी येत नाही” (योहान. १४:६). तुम्ही, येशू द्वारे देवाकडे येऊ शकता किंवा येशूविना सार्वकालिक नाशाकडे जाऊ शकता. तो आला यासाठी की आपल्याला जीवनप्राप्ती व्हावी, (योहान. १०:१०) त्याच्याविना आपण सार्वकालिक मृत्यूत राहतो.

तारणप्रप्ती करून घेण्यासाठी येशू आपल्याला निमंत्रित करतो. अन्य धर्माचे कर्ते त्यांच्या रीती किंवा शिक्षणाकडे येण्यासाठी निमंत्रण देतात. फक्त येशूच जो परमेश्वराचा पुत्र आहे. त्याच्याजवळ येण्याचे निमंत्रण आपल्याला देतो तो म्हणतो, “अहो कष्टी व भाराक्रांत जनहो, तुम्ही सर्व माझ्याकडे या म्हणजे मी तुम्हाला विसावा देईन” (मत्तय. ११:२८).

अभ्यासासाठी प्रश्न

(उत्तरे पृष्ठ 233 वर आहेत)

१. “तारणारा” हा शब्दप्रयोग कोणासाठी वापरला जातो?
२. “तारणारा” म्हणून येशू सर्वांपेक्षा वेगळा कसा आहे?
३. “ख्रिस्त” या शब्दाचा अर्थ काय?
४. येशू हा देवाचा पुत्र आहे. हे आपल्याला कसे कळते?
५. १ योहान.५:७,८ मध्ये आत्मा, पाणी आणि रक्त हे शब्दप्रयोग काय दर्शवितात?
६. प्रेषितांची कृत्ये अध्याय २ मध्ये पेत्राने आपल्या श्रोत्यांना येशूविषयी कोणता निष्कर्ष काढण्यास सांगितले?
७. व्यावहारिक दृष्टीने येशू आपला प्रभू असणे याचा अर्थ काय?

शब्दार्थ

दाविदाचे नगर - बेथलहोम.

क्रूसारोहण - क्रूसावर टांगून घोर अपराध्यांना मृत्यू देण्याची रोमन शासनाची पद्धत तथापि येशू निर्दोष हा होता. परंतु आमच्या पातकांमुळे त्याला क्रूसावर टांगण्यात आले.

राजांचा राजा आणि प्रभूंचा प्रभू - येशू आणि त्याच्या महानतेसंबंधी हा संदर्भ आहे. तो सर्वांहून उच्च आहे.

पेन्टेकॉस्ट (पेन्टेकॉस्टचा दिन) - यहुदयांचा आठवड्यांचा सण यालाच हंगामाचा सण असेही म्हणतात. याच दिवशी मंडळीची स्थापना झाली. (प्रेषितांची कृत्ये अध्याय २)

समर्पण - परमेश्वर आणि त्याच्या वचनाप्रती आज्ञाधारकपणा.